

Vig Balázs

Búcsúzó

Életem történései mögé a viszonylagosság kanyarít minduntalan kérdőjelet. Teszi ezt most is, dacára annak, hogy a viharfellegek szépen megfogyatkoztak fölöttem. Felejték. Mindent és mindenkit, levedlem a bőröm, tollpihesúlyú csontjaim rendszertelen halmaza is bizarr illúzió csupán. Szárnyalva a végtelenben, felülről szemlélve az egykori mindenséget, a vonító semmit látom.

Egyszer csak egy felhőre leszek figyelmes, mely zsinórján csüng alá az univerzum mennyezetéről. Karosszéke egy görnyedt alaknak, kinek fején fakuló glória csillog. Közelebb megyek. Talán egy angyal! – reménykedem lélegzetem is visszafojtva. Szeretem az angyalokat, a fantáziavilág szárnyaló, éneklő csodáit, akik még a halálraítéltek könnyáztatta arcát is képesek beragyogni. Törékeny, halott gyermekek kórusa, akik örök megnyugvást találtak a mennyek játszóházában. Ahogy keringeni kezdek körülötte lassan, leszálláshoz készülődve, látom, hogy az emberek istene gubbaszt ott egymagában.

Megszólítom, talán elárulja, mi bántja, de csak egyetlen szót hajtogat: „Tízparancsolat.” Ölében vastag napló, jár a keze, serceg a toll, hiszen minden ember minden tettét le kell jegyeznie. Pontokat fest a nevek mellé, pirosat vagy feketét, és csak akkor derül fel az arca, ha valakit kihúzhat a listáról. Látom az igyekezetét, térde remeg, ajka két vékony csík csupán, és a szája szélén nyelve csücskét is kidugja, úgy szeretné, hogy tökéletes legyen a végeredmény. Mögé settenkedve egy tollpíhével csiklandozni kezdem, összerázkódik, de magát el nem nevetné. Fontosabb ő annál, hogy ilyen gyermeketeg csínyre reagáljon. Komor arccal folytatja munkáját, és mikor az orrát veszem kezelésbe, tüsszentsenie kell. Zsebkendőért nyúlna, de eddig még egy alkalommal sem volt szüksége ilyesmire; most van igazán bajban, zavarodottan tekinget körbe, szégyenében lángoló arccal fogalma sincs róla, mit is tehetne.

Az időtlen némaságot felfakasztja vidám kacagásom, velem nevet az angyali kar, és az igaz Isten is, ki ezt a kis beosztottat megteremtette. Nem gúny és nem káröröm, ami vezérel bennünket, csak fel akarjuk oldani ezt a szigorú, örömtelen diétát, hogy együtt lakomázzunk és belakjunk szívárvánnyal, az ének és tánc pecsenyéjével.

A halott lány óvatosan – meg ne rémisszen, mégis felébredjek – rázogatni kezdi a vállam.

– Elbóbiskoltál – mondja nagy szakértelemmel, mikor szemem dörzsölgetve lassan magamhoz térek. – Egészen elfelejtettem, milyen is az, amikor valaki alszik.

– Olyan szépet álmodtam – mondom, szememben emlékképek tükröződnek, szívemben keserédes nosztalgia.

– Miről? – kérdi, majd törökülésben helyet foglal a sarokban és várja, hogy kezdetét vegye a mesedélután.

Megszokta már, hogy ha valamibe belekezek, néha magával sodor a mesélés lendülete, és újra keresve borzalmat meg szépet, visszatérek arra a táj-

ra, ahol konfliktusokat, halált vagy csak új helyeket láttam. Ez alkalommal őt viszem magammal, hogy együtt barangoljunk be a fekete-fehér vidéket, amely minden megtett lépéssel színessé válva elevenedik meg. Szegény kicsinek szüksége van rá, hiszen egészen elfelejtett mindent, mi az szeretni, százzal suhanni, és hogy milyen íze van a víznek. Megpróbálom elmesélni neki most is, én is élvezem, nem tagadom, hogy újra átélhetem a pillanatot, mikor szabad lelke kilépve önmagából levetkőzte gátjait.

– Vissza kell térned! – figyelmeztet, ahogy a történet végéhez érek. Meglátva kérdő tekintetem, fanyar mosolyra húzódik a szája.

– Hát nem érted? Kaptál még egy lehetőséget.

Felfogom, amit mond, csak azt nem, hogy ezek hallatán miért nem kerít féktelen boldogság hatalmába. Gondolkodom, és olyan irracionálisnak tűnik a visszatérés lehetősége, hogy elbátortalanodom; vagy talán csak a jobbik énem kerül domináns szerepbe. Ami képes még saját érdekei elé helyezni mások boldogságát.

– Menj vissza helyettem, én csak most jöttem. Az lenne igazságos, ha, tudod, először te, aztán meg én.

– Neked kell menned. Akinek álmában megjelenik az Isten, az előtt nyitva a kapu. Az élők szabad utat kapnak, behajtási engedélyt a túlvilágra, te pedig... te pedig visszatérhetsz.

– Még maradni akarok! Maradnom kell! – a kétségbeesés elkerülhetetlen. Megszerettem ezt a kicsi lányt, halálában a legbölcsebbet, és ezt a másik éneket, amelyik nemcsak szaladni képes, minden erőfeszítés nélkül szárnyal, és még a legelképesztőbb dolgot is habozás nélkül végrehajtja: amikor csak kedve támad, nevetni kezd.

– Hamar elunna. De különben sem ilyen állandóan. Tudod, ideát is vannak évszakok, és ha rám hallgatsz, nem várod meg, hogy eljöjjön a tél. Olyankor mindenkinek meg kell fagynia, és...

– Na és ha van tél, csak eljön egyszer a tavasz is!

– Igen, de akkorra el kell felejtened egy színt. Először a zöldet, a természetét. Erdők, fák és füvek. Még az alakjukat is nehéz megkülönböztetni onnantól. Azután jön a kék. Kifakul az ég, ki a tengerek is. Utána a vörös. Amikor elfelejtetted a meleget, a napot és a szerelmet. Onnantól csak az emlékeidben leszel képes szeretni, de az is egyre nehezebben megy majd. Végül kiégsz teljesen, csak egy üres szellem leszel.

– És mi vár rám azután?

– Csalódott leszel és vigasztalan. Mostani alakodban soha többé nem térhetsz vissza az élők közé. Csak pöröghetsz egyre sebesebben és sebesebben egy sarokban, míg annyira fel nem gyorsulsz, hogy kirepülj a galaxisból. De ezt nem ajánlom, mert akkor sohasem múlhat ki igazán.

– Biztosan nem mégy helyettem?

– Én holnapra elfelejtetem a vöröset, veled együtt téged is. És különben is, már bevégeztem, amit kellett. De neked még rengeteg elintéznivalód van. Találkoznod kell a barátaiddal, és be kell bizonyítanod az ártatlanságodat. Kicsit furcsa lesz. Az alagútban állítólag mindenki megkattan egy kicsit.

– Miért, mi lesz ott?

– Azt senki sem tudja biztosan. Mindenkinél más és más, de még a saját utazásodra is úgy fogsz visszaemlékezni, mint egy lidércnyomásra.

Sután közeledem felé, nem tudva, most mit is kellene mondanom, tennem, éreznem. Csak át akarom ölelni még egyszer utoljára, hogy emlékezzen rám és önmagára is, erre a különös kapcsolatra. Mikor széttárom a karom, valahol messze pulzálni kezd a lég, a halott lány arca bevérezni látszik, de még sikerül elkapnom a legutolsó pillantását. Talán reményt, hitet sugall, de a féltékenységre apró démonai is elővillannak, ha csak egy pillanatra is. Hiszen ő sohasem térhet vissza az övéi közé, pedig büntetlenül élte le azt a másodpernyi életét. Én meg!

Most kitárulnak a határok, dőlnek a falak és úszik a padló, valami nem e világi fényben. Visszabújok a testembe. Felsérti az aurámat, eloltja a fényt, ami belőlem fakad. Egy új kor hajnalán magamba szívom a vágyat és bölcsességet. Remélem, lesznek, akik megértenek.

Álmomban mélyen elmerülve búcsúzom a szellemlánytól. A világba, ahol egyedül hagyom gyáva szökésemmel, megérkezik az évszázados hóvihar. Melleleg kapucniba burkolózva, jéggé fagyott arccal, tekintettel pásztázom a vihar sivatagát. A távolból a jégkirály alakja bontakozik ki. Néma seregével, mint egy ostorcsapás, suhan felém. Én, a betolakodó, puszta kényszerből állok be a sorba a természet és a pusztulás erői ellen hadakozni. Valójában ez nem az én háborúm, csupán egyetlen cél vezérel. Még egy utolsó pillantást kell vetnem a halott lányra, hogy lelkemből elengedhessem.

Fürkésző tekintetem végre rátalál. Ajkai mozogni látszanak, de a vihar és a sereg menetelésének robaja elnémítja suttogását. Rohanni kezdek felé, három nap, három éjjel tart az utam, és nem csökken a távolság. Amíg én emberpróbáló erőfeszítéssel közeledem felé, ő megkísérel feltápászkodni a hóból. A jég királya azonban visszatartja. Koronát közelít szőke, hópelyhek borította feje búbjához. A kicsi lány minden világnak a királynőjévé válhatna, a jóság és az ördögi törekeny vonalán. De ha elvállalja ezt a címet, elfogadva, beteljesítve küldetését, meg kell hogy tagadja emberi múltját. Engem is.

Kifogytam a szuflából. Térdre ereszkedve, légszomjossal küszködve köpködök magam köré, messzire fröcskölvé testem mérgét, váladékát. Lassan olvadni kezd körülöttem a hó, de nem bukkannak elő meggyötört, halovány fűszálak. Egyedül a puszta semmi, ami menedékre talál az álmom világában. Ahogy kifordul önmagából, felőrli a mindenek hatalmát.

A legutolsó pillanatig halogattam az indulást. A halál katonái is visszavonulót fújva, fejvesztve menekülnek a gyilkos csata színhelyéről, amit, mint évek óta mindig, most is uralmuk alá akartak vonni.

A kislányhoz lépek, repedezik alattam a jég a feledés feneketlen tavának tükrén. Törekeny testét az erdőlakó állatok tetemei borítják. A viharban hozzá menekültek védelemért, állati ösztönük tőle remélt melegséget. Most némelyikük megfagyva, mások megperzselődve vagy nyúzottan óvják úrnőjüket. Ez az őszinte királyság. Amit a fagy ura nyújtani tudna, csak a legviszontagságosabb rabszolgaság lehet.

– Nem látlak – suttogja, míg körbe-körbe tekinget.

Pedig itt vagyok, szeretném üvöltölni, de nem hallok még a saját hangom sem.

– Vigyázz magadra, és akkor tavasszal végre megérkezhettek.

– ...

– A túlvilágra, nem arra gondolok, ahol már jártál, hanem az igazira. Az csak álca volt. A Mennyszágot senki sem láthatja meg addig, amíg megkérdőjelezi.

– ...

– Nem hallak, és jönnek. Megint jönnek. Pár perc, és itt lesznek. Neked most menned kell. Nyisd ki jól a szemed!

– ...

– Ez a világ itt nem fontos, csak a képzelet játéka. Neked ott kell helyt állnod! Azt kell megismerned és jobbá tenned. Ja, és a legfontosabb, soha, de soha...

– ...

– ...

– ...

*

– Gyorsan, doktor úr, beszél! Magához tért!

Indul a vonatod

Akkoriban történt, mikor utazgatni kezdél, én meg olyan vadakat álmodni. Minden maradt a régiben, miért akartunk volna változtatni bármin is? Mégis tudtam, más mostantól a fény, és szobánk falai sem nyugtattak többé. Valami megtört, de leheltük továbbra is szerelmes szavainkat egymás felé. Te főleg ígéket és néha, ha igazán megerőltetted magad, egy-két satnya főnevet. Én jelzőket és sok száz hangulatfestő és fokozó és forró és bódító szót, hogy egy percre elámuljak tőlük én magam is. Hogy visszanezhessek a kulcslyukon át a múltba, mely tiszta, mint a hó. Csak megtisztult, intem higgadságra önmagam. Ami akkor kínzott, múltó hóbortnak tetszik, és egy-egy félszeg felém lövellt mosolyod a Mennyszágot hét tornyának tűnik most.

Csendben öltözöm. Nem vár vasalt ing, fényesre pucolt cipő. Otthonunk is magam hozom rendbe. Telik, múlik az idő, újabb és újabb tennivalókat keresek. Könyveinket lapozgatom és a naplót, melyet ketten írtunk a múlt ősszel, hogy el ne feleddjünk kicsiny, tűnni akaró mindennapjainkat. Ügyetlenségemben leverem a régi cipősdobozt, melyből millió fénykép hull a lábam köré. Tűnődve kotorászom köztük. Fekete-fehér és színes, ez vízszintes, az megint más. És itt van az a néhány félresikerült, amelyeken csókolózunk, nem törődve senki másal. Egyiken épp csak a homlokom látszik, a másikon mintha nem is lenne testünk. Mégis, ezekkel babrálok a legtovább, és nem azoknál időzöm, melyeken új ruhádban kacsintasz rám. Rám, vagy bárki másra, aki kezébe veszi a képet.

Nagy sebbel-lobbal kicsörtetsz szobádból, ingerülten kéred, siessek már egy kicsit. Belekezdenék, hogy emlékszel-e, amikor amellet a víztározó mellett sétáltunk, és olyan kíváncsian sütött a nap, tél volt, csípős január, csoszogtunk új cipőinkben és nevetve vártuk, hogy orra bukjunk. Cipőink a szekrény mélyén, jaj, megkoptak már, mi lesz velünk a közelgő télen, hogyan maradunk meg egyensúlyunknál?

Némán hallgatok, bólintok a szavaidra, ma nem értenéd meg ezt az érzé-
gést. Futó csókot lehelnék fejed búbjára, de kitérsz előlem, megfordulsz, talán
észre sem veszed közeledésemet. Meleg pulóvert húzok, kint hideg lesz, gon-
dolom, pedig szélcsendesnek látszik a táj az ablakon keresztül. A csalóka idő-
nek azonban én már nem hiszek.

Lassan indulnunk kéne, indul a vonatod. Figyelmeztetlek, te a tükörből rám
nézel és látom a szemeiden, legszívesebben rám ordítanál, ne nyaggass már
annyit!

Sminkedet tökéletesíted. Rúzs és szájfény, szempillaspírál, púder, pirosító,
alapozó és kölni, a férfilelek számára érthetetlen valami az eszköztáratok, nem
értjük, mi szükségetek minderre, de csendben rátok hagyjuk.

Tekintetem megakad a ruhádon.

– Ebben jössz? – kérdezem halkán.

– Persze hogy ebben! Miért, szerinted viccből aggattam magamra?

Ezt viselted a megismerkedésünk napján, az első randevún, melyre szokás
szerint késve érkeztem. Én is csak nagy ritkán láthatlak benne, évfordulókon és
néhány meghitt születésnap vacsorán kívül nem vetted fel sohasem. Ez a ru-
ha kettőnké, így gondoltam mindig. Most a távoli rettegett ismeretlen szemei
is azzal a látvánnyal találkoznak majd, ami engem egy életre megbabonázott.
Akarva-akaratlanul bár, de végérvényesen berántod magaddal az életünkbe.

És ahogy tekintetem elidőzik rajtad, most veszem csak észre, ilyen szép már
régén voltál. Nekem valahogy mégsem tetszel. Kívánatos vagy, épp csak any-
nyira, hogy nyálcsorgató idegenek fürkész szemei időzzenek el rajtad. Csakhogy
én már régóta nem azért szeretlek, mert nő vagy. Valami egészen más is lakozik
benned a minden kétséget kizáróan gyönyörű álarcod mögött. Ez a valami kor-
tól, nemtől független. Ez a valami a tény, hogy engem szeretsz, hogy nekem ren-
delted magad, ahogy én is ezt tettem. Ez a megfeythetetlen szépség, ami örök-
re szól, amitől embernek nevezlek, és én is azzá válok. A csoda, amit elszorítasz
harisnyáddal. Egy percre még rám mosolyog, aztán kihuny szemedből a lángja a
festék alatt. Apró ajkaid is, amelyek olyan igazan vallották, hogy miattam és ér-
tem élsz, most csábmosolyt lövellnek felém, kacéran és kihívón, minden ízükben
nőiesen. Ez a száj engem nem hív csókra, rakd csak a kirakatba, a többi mellé.
Nem nekem szól ez az egész jelmezbálosdi, nekem nem kell a kikent bohóc!

Kábultan hátrálok ki a fürdőből, erkélyünkre lépve cigarettát gyújtok, és el-
tűnődöm a naplementében. Lassan a város alá bukik a fény, a meleget és ér-
telmet adó. Várom az éjjelt.

Mire mindennel elkészülsz, már késésben vagyunk. Az utcán tipegsz mel-
lettem, kezemben a csomagjaid, kezedben a kezem. Azután kezeink a zse-
bünkbe vándorolnak. Nem beszélgetünk.

Még egy perc, és indul a vonatod. Megölelsz, sietsz haza, ahogy csak tudsz,
búcsúképp ezt ígéred. – Szeretsz? – kérded futólag. – Szeretlek – mondom (mit
is mondhatnék). – Én is szeretlek – feleled. Megcsókollak, elhúzod az arcod.
A rúzs sértetlen marad. Hát akkor egy hét múlva.

A szerelvény kigördül a peronról, én még maradok kicsit a szitáló esőben.
Volt kedvesed alakja táncol lelki szemeim előtt. Azok a végeérhetetlen telefon-
beszélgetések, amiket éjszaka folytattok mostanában. Azok a levelek, amik a
postaládában várnak, de nem nekem címezték őket, a feladó neve mégis is-

merős. A levelek, melyeket fehéreneműs szekrényed fiókjából halásztam ki a mi nap. Az arcod, amelyen kimúlt a szerelem. Az arcod, amely enélkül a szerelem nélkül is éppen olyan szép. A kényszerölelés, mellyel sikerült megölnöd.

Éjszaka van, a pályaudvart elhagyom. Azon gondolkodom, hogy annak a férfinak a címét sem tudom, pedig szükségem lesz rá, mikor gyorspostán utánad küldöm a holmidat.

Hát persze, én is szeretlek.

Álomkeltő

Évekkel ezelőtt, szeles őszestéken a kertünk végében tábortűz köré kuporodtunk. Akkoriban, míg a pattogó, vad táncot járó tűzbe bámultam, révütem vadregényes tájakra kalauzolt.

Azokban a pillanatokban ezer álmot láttam, suttogva peregtek az évtizedek lelki szemeim előtt, fényes lehetőségekkel kecsegtetve. Hadvezér és milliárdos voltam, meg vidáman nótázgató utcaseprő, utóbbi inkább csak hóbortként. Azután kardot, fegyvert, seprűt hátrahagyva miniszterré, királlyá váltam. Parancsoltam, kormányoztam. Vásott, kicsi kerti székem gépkocsivá változott, úgy szeltem át sok száz országhatárt, aztán nagy hajómon tengert láttam, nem csak az ócska Balatont. Tengeralattjáróm kapitánya is magam lettem. Pár rabommal füttyörészve sellőket néztünk és fodrozódó vizek mélykék birodalmát.

Később fülembé csapva varázssapkám kóborolni kezdtem, és minden munkát elvállaltam pár fillérért és néhány lyukas garasért, hisz a fizetség mit számított! Pipámat jól megtömve, mélyhang-dörmögőn bútort fabrikáltam. Asszonyra, dús keblű nőszemélyre tekintetet sem vettem. Füttyszóm kísért magányos, boldog utamon, és ha egy koldust láttam, ki ideig-óráig elszórakoztatott zenével, táncsal, bábbohóccal, nem fukarkodtam, és fizetséget kapott, nem alamizsnát.

Álmodozásomból pislogó szemhéjam és olykor apám borszagú szavai ránlottak vissza a valóságba.

Anyám némán vont magához, így kímélve szélről, betegségtől. Mellei közé vackoltam be fejem, onnan pislogva apámra, aki kortyolva borából – mely savanyúbb, mint az ecet – tovább beszélt.

– Nem fenéki tejjel az élet! – nyögte két slukk között és cigarettája elhamvadt. –Bizony mondom, tanul meg fiam, az éhség nagy úr, talán minden királynál nagyobb!

Összenéztünk anyámmal, emésztgettük szavait. Rám mosolygott, megcírógatta arcomat, majd csitítón apámhoz szólt:

– Hagyd, hiszen gyerek még, ráér megtanulni, mi az élet rendje!

Közhelyeink puha takaróként burkoltak körül. Apám mormogott, szürcsölgette borát, és egy újabb cigarettára gyújtva lassacskán elcsendesedett. Tovább bővültük a tüzet, ki-ki a saját álmaival nézett ismét farkasszemet. Anyám új ruhákat, általa tán nem is érintett gyöngysorokat idézett. Apám az étellel harcolt szakadatlan, és én néha féltem, mikor vasöklével a levegőbe csapott.

Szorosabban öleltem anyámat, azután vágymálmaim paplanát mélyen szemembe húzva szép meséket teremtettem, amelyekben nem úr az éhség, és

apám is nyugton tanyát verhet egy árnyékot adó fa lombkoronája alatt. Akkor elhatároztam, megóvóm őket. Ha felnövök, anyámat gyöngysorral, apámat békességgel ajándékozom meg, magamat pedig az ajándékozás örömeivel.

És azt is megfogadtam, nem felejtöm el őket még akkor sem, ha netán a város csillámfényei elcsavarnák a fejemet. Ragaszkodtam a szívem mélyén rejtegetett emlékképhez a hevenyészett tábornúzról, amely a pompánál melegebb, vagyonnál emberibb volt, és örökre az is maradt. Legféltebb kincsem, a paráztalajú átjáróház álmaim birodalmába.

Betörhetetlen tűzünk képviselhetette egyedül szegény sorsunk szabadságát. Begyűjtani olyan könnyű volt! Hófehér, zörgő papír gyűjtősként, a tiszta lelkiismeret, két kőből pattanó szikra, a bizalomé, bölcs kivárás és vágyak, melyek a lágy szellőt zavart viharra, a háborgó óceánt búvópatakka varázsolják. Hányszor, de hányszor fohászoktam a jóistenhez, őrizze a tüzet, esőcseppet üldözve a láthatárról, hogy a láng örök tánca el ne mosódjék!

Teltek-múltak az évek. Az évszakok szakadatlanul át- meg átrajzolták körülöttünk az erdőt. Levelek hulltak, a kopasz ágakat zúzvara ölelte körül, aztán rügyek pattantak és a lombok újjászülettek. Csak mi maradtunk egy helyben, néma hármás, változatlanul. Az erdő őrei, akiket vigyázott a rengeteg.

A lángokat csodáló kábulatomban egy tenyér meleg simaságát éreztem, amint végigcirógatja tarkóm. Oldalra tekintettem, és egy lánnyal találtam magam szemközt. Mosolygott rám és hozzám bújt, szinte el sem akart engedni. Egészen addig didergett, de a közelségemtől feloldódott. Nem kérdeztem a nevét, ő sem ismert engem igazán, mégis békében üldögéltünk így négyesben.

Azután apám alól kifordult a farönk, amelyen üldögélt. Egy mély sóhajjal búcsúzott tőlünk, majd utat tört magának a magány felé. Az ösvény két oldalán az erdőlakók álltak díszőrséget, míg alakja az erdő sűrűjébe cammogott. Agancskoronás szarvasok tisztelegtek, farkasok vonították a holdat, és az énekesmadarak dúdolták az éjfél rekviem-zenéjét.

Ekkor anyám szíve megszakadt. Könnyei mosdatták meg arcát, mikor a tűz mellől felpattanva apám után futott. Egy foltozott kis batyut szorongattak remegő kezei. Apám elemózsiája, amit elfelejtett magával vinni.

Az ösvény széléhez érve elállták útját a szarvasok. Az erdő lakóinak torkából harci indulók harsantak. Apám utolsó vándorútjának a természet rendje szerint kellett zajlania. Tudtam, ezek a vadak inkább széjjeltépnék anyámat, semhogy megengedjék, beavatkozzon az isteni akaratba.

Apám felszegte fejét, amit ez idáig a kócos avar képe ígézett meg. Léptei neszére az állatsereg visszatorpant. Tisztelték a halottat. A tisztás szélére lépve apám átvette a kis csomagot anyámtól. Szeretettel nézett a sírástól véres szempárba. Összekulcsolták a kezüket, finoman megcirógatták egymás arcát. Anyám a védelmező, békés szempárba nézett, és apám ekkor megcsókolta a halovány ajkat. A csók halálosnak bizonyult.

A tűz meglobbant, szellő borzolta végig a testem, mikor szüleim árnyképe besurrant a rengetegbe.

Ketten maradtunk, és én nyugtalanul néztem páromra. Gyengéden vont magához, így kímélve szélről, betegségtől. Mellei közé vackoltam be fejem, és figyeltem a tüzet, amely méltóságteljesen tornyosult fölénk.

Nyilas Atilla
 Együgyűri jegyzetek

Tudatalatti

*A Vízimalom fogadó teraszán.
 „A pörköltömnek lőttek.” Esetleg
 gulyást kérjek répa és lé nélkül?*

*Nem. „Sertésszelet Jóasszony módra.”
 (Tudat alatt Ildi miatt? – Amit
 ő rendelt: bakonyi zsványpecsenye.)*

Bakonykoppány

*„Hoppá! Bakonykoppány! Fú
 de jó kis pogány neve van!”
 – mondta feleségem vezetés
 közben jobb öklét*

*rázva, s mivel a belységnév-
 tábla után kevéssel feszület
 áll, még ugyanazon lendülettel
 keresztet is vetett.*

Karácsonyi Zsolt
Ámor háborúi

X.

*Ámor halála? én vagyok Ámor,
oly távol már a háborúságtól,
csak nézem, hogy a test a testhez
hogyan illeszkedik – most ereszd meg,
és fogd vissza magad megint.
Csak Ámor, aki megint téged,
és Ámor, aki megint téged
kíván Földnélküli Johanna,
a helyzet az megint csak alma.
Mert nem győz le a föld hatalma
senkit, aki az égbe téved –*

én magamévá teszek téged.

XI.

*Legyen a föld az égbe nyúlt ág
előtt kinyíló szomorúság,
legyen a gyémántsínű frigyben
jelen levő az igen és nem,
én megkereslek, hajlok bozzád,
abogy a zöldbe burkolt ország,
abogy a széna közt a tölgyek,
a színek hangja én: vörösbegy,
és megtalál a túli tónál
az agy s a szív közötti tornán
ami már rég nem érdekének:
Johanna, én szeretlek téged.*

Pollágh Péter

Ideáció

1. *A valódi Olymposon fogalmak ülnek.*
2. *Ideációba kerülni annyi, mint Olymposra jutni.*
3. *„Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent...”*

Hideg címen

Zsávolya Zoltánnak

„A forma smokkság” (Thomas Mann)

„Odi profanum vulgus et arceo”

*Memorizál: „romantikamentes”,
memorizál: „morál” –,
és érzi magát.
Érzi magát a könyveivel
küszködve – felültetve.*

*Pedig megmondták: tüneteik lesznek,
mert több, és Varázsbegyőről
lemenni formát nem talál.*

Életvezetési probléma

*Fönnakad a cselekvés
a mondat igazán.*

Hippokratészi

*„Tehetségtől az ölésig
ne jussak el!”*

Loschitz Ferenc

Ősz végi park-idill

*November súlyos kőkeresztjét
láncolják barnuló napesték –
bámuld, az őszi parkban, itt;
Jézus teste fonnyadt levélbe
gyolcsozva marad meg a télre:
nem mozdítja a karjait.*

*Már ő se moccan. Milyen tél lesz?!
Nincs száz méter, ahol a kertes
házak kezdődnek: szűk tetők
szorulnak az avarhalmok nagy
hátterébe. S az őszi leroskad,
majd meghal. Mindenek előtt.*

magolcsay nagy gábor

(pocsolyák tenyerén)

*pocsolyák tenyerén nyöszörögnek az árvák
az eső még meleg
mint a leányanyákban térdelő büntudat
de már fejembe cintányéroz a pávaszemű ős
a híres zeneszerző mogyorófája
szálkásan tartja a világot
aztán egy pillanatra megtorpan az evolúció
és eljön az utolsó kézfogás*

beszédhasadás és reinkarnáció

*talán a relációk a boldogság alkatrészei
talán a büntudat
esélyt keresek és feloldozást hiába
fejem alól hazaindul a nyár
és még imádkozni sem tudok*